

Arrest

nr. 243 201 van 27 oktober 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HAUQUIER
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat V. HAUQUIER en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, diende op 19 september 2019 een verzoek om internationale bescherming in, in België.

De verzoekende partij heeft internationale bescherming verkregen in Griekenland en is in het bezit van een geldige verblijfskaart voor Griekenland.

Op 17 december 2019 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming omdat de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Deze beslissing werd aan de verzoekende partij bij aangetekende brief van 17 december 2019 ter kennis gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een 19-jarige sjiitische Afghaan van Hazara origine, geboren in het dorp Boseet, district Jaghori, provincie Ghazni. U bent niet getrouwd of verloofd. Uw ouders, drie jongere broers en een jongere zus wonen in uw geboortedorp.

Volgens uw verklaringen had u in 2014 een relatie met uw soennitische Pashtounse buurmeisje. Wanneer haar vader ontdekte dat jullie contact hadden, probeerde hij u te doden. U vluchtte naar huis en vertelde alles aan uw moeder. Uw moeder stuurde u vervolgens naar uw maternale tante in Pakistan, waar u vijf dagen verbleef alvorens naar Iran te reizen. Na een verblijf van drie jaar in Iran reisde u door naar Griekenland, alwaar u op 18 augustus 2017 aankwam. Uw vingerafdrukken werden op 30 november 2017 geregistreerd op Lesbos, in Moria. U verkreeg in Griekenland een internationale beschermingsstatus, met een bijbehorende verblijfsvergunning dewelke geldig is tot 2021. Vervolgens reisde u op 13 december 2019 door naar België. U kwam op 3 juli 2019 aan in België en diende op 8 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Griekenland vreest u dat u er geen toekomst zal kunnen opbouwen. Daarnaast geeft u aan dat u uw Afghaanse burens uit het opvangcentrum te Thebe vreest. U legt uit dat zij drugsverslaafden waren en drugs zowel gebruikten als verkochten. U stelt dat u de leiding van het opvangcentrum hierover informeerde, waarna de politie uw burens arresteerde en de narcotica in beslag nam. Nadien werd u bedreigd door uw burens: ze eisten op straffe van de dood dat u hen een geldbedrag moest geven als vergoeding voor de ingenomen waren. Daarnaast werd uw kamer in de wooncontainer door de mannen overhoop gehaald.

Ter staving van uw identiteit en/of verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: uw origineel Afghaans paspoort, uitgegeven op 8 mei 2019; uw originele taskara, uitgegeven op 14 dalwa 1397 (Gregoriaanse kalender (GK) 3 februari 2019); foto's van documenten van de Griekse migratiedienst; en drie foto's van uw kamer in de container in Griekenland.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratieve dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u internationale bescherming hebt verkregen, in Griekenland.

Hoewel u zelf initieel ontkende dat u dergelijke verblijfsstatus verkregen heeft in Griekenland en zelfs initieel ontkent er een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend (Verklaring Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), 2 oktober 2019, vraag 22), blijkt uit deze informatie ontegensprekelijk dat u een internationale beschermingsstatus geniet in een lidstaat van de Europese Unie. Pas na confrontatie beaamt u dat u inderdaad over een Griekse verblijfsstatus beschikt, dewelke geldig is tot 2021, en legt u foto's voor van uw persoonlijk onderhoud in Griekenland (CGVS, p. 12).

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u uw levensomstandigheden in Griekenland gelden.

U haalt u meerdere redenen aan voor uw vertrek uit Griekenland. U verklaart dat de primaire reden voor uw vertrek ligt bij de problemen die u kende met uw Afghaanse burens Omar, Zadeb en Safiullah (CGVS, pp. 11, 14-17). Daarnaast stelt u dat u in Griekenland geen werk vond (CGVS, pp. 7, 13-14), de taal niet machtig was en er niet kon studeren (CGVS, pp. 11-13).

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U heeft een internationale beschermingsstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

In casu gaf u aan dat u in Griekenland geen werk vond (CGVS, pp. 7, 13-14), de taal niet machtig was en er niet kon studeren (CGVS, pp. 11-13). Hierbij dient vooreerst te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u nooit de intentie heeft gehad om in Griekenland te blijven en er een leven uit te bouwen. U verklaart immers dat u vanaf uw aankomst in Griekenland het land direct wilde verlaten en u benadrukt dat u niet van zins was om er een verzoek om internationale bescherming in te dienen (CGVS, pp. 9-10; Vragenlijst CGVS door DVZ, 2 oktober 2019, vraag 5).

Betreffende uw leefsituatie in Griekenland dient te worden opgemerkt dat u in Thebe over een kamer in een container beschikte (pp. 10, 16). U nam evenwel weinig initiatief om zelfstandige huisvesting te zoeken. U stelt dat u uw Griekse sociaal assistent vroeg om u naar een huis te sturen (CGVS, p. 11). U geeft aan dat u zelf niet de gevraagde huurprijzen kon opbrengen en legt uit dat de gemeente u enkel bijstand kon bieden wanneer u een huurhuis zou hebben gevonden (CGVS, p. 13). U wendde zich niet tot andere organisaties of instellingen in uw zoektocht naar huisvesting. Andere stappen hebt u ook niet ondernomen. Hieruit blijkt geenszins dat de Griekse overheid in gebreke zou zijn gebleven wat betreft uw toegang tot huisvesting.

Daarnaast stelt u dat u de Griekse taal niet machtig bent en dat u in Griekenland wilde studeren (CGVS, pp. 12-13). U legt uit dat u, toen u minderjarig was, op Lesbos kosteloos Engelse les kon volgen (CGVS, pp. 7, 11, 13). U legt voorts uit dat er – nadat u volwassen werd en een verblijfsstatus verkreeg – geen scholen waren in Griekenland (CGVS, p. 13). Wanneer u erop wordt gewezen dat er wel degelijk Griekse scholen zijn, beaamt u dit en stelt u dat u het inschrijvingsgeld (de toegangsprijs) niet kon

betalen (CGVS, p. 13). Uiteindelijk legt u uit dat er door verschillende organisaties wel degelijk Griekse lessen werden aangeboden voor volwassen vreemdelingen met een verblijfsvergunning, maar dat u de vervoerskosten van en naar de opleidingsplekken niet kon betalen (CGVS, p. 13). De naam van de organisaties achter deze cursussen is u evenwel onbekend (CGVS, p. 13). U onderzocht – behalve YouTube – geen andere mogelijkheden om de Griekse taal toch te leren en deed geen andere inspanningen om voor u betaalbare of beter bereikbare taallessen te vinden (CGVS, p. 13). Uit geen van deze verklaringen blijkt dat de Griekse overheid in gebreke zou zijn gebleven wat betreft uw toegang tot onderwijs.

Wat betreft werk geeft u aan dat u nooit heeft gewerkt in Griekenland. U legt uit dat u rondkwam van een maandelijkse toelage van 150 euro door de Griekse autoriteiten (CGVS, p. 7). Voorts geeft u aan dat er geen werk is in Griekenland (CGVS, p. 5). Na de toekenning van uw verblijfsstatus vond u geen job (CGVS, p. 12). Uit uw verklaringen blijkt dat u vruchteloos zocht naar een baan in de horeca, maar dat u enkel slecht betaalde jobs werden aangeboden (CGVS, pp. 13-14). U legt uit dat u zocht naar arbeidsbureaus, maar dat er in Griekenland geen interim-bureaus zijn (CGVS, p. 14). Dit klopt evenwel niet. Volgens de voor het CGVS beschikbare informatie zijn er wel degelijk uitzendbureaus in Griekenland actief. U bezocht overigens geen andere organisaties en deed geen andere inspanningen om een job te vinden (CGVS, pp. 12-14). Hieruit blijkt niet dat u geen toegang had tot de Griekse arbeidsmarkt.

U heeft zich nooit gewend tot officiële instanties om geholpen te worden een leven in Griekenland uit te bouwen, noch wendde u zich tot andere liefdadigheidsinstellingen (CGVS, pp. 13-14).

Dat u in Athene in precaire omstandigheden leefde, kan bezwaarlijk aan de Griekse autoriteiten verweten worden. Deze omstandigheden waren immers het gevolg van uw persoonlijke keuze om geen beroep te doen op de Griekse autoriteiten om uw rechten als houder van een internationale beschermingsstatus in Griekenland te doen gelden en ondanks het verkrijgen van een beschermingsstatus toch nog tot België door te reizen. Uit niets blijkt dat de Griekse autoriteiten u elke vorm van huisvesting, werk of opleiding zouden weigeren. U kon dan ook niet met recht en reden concluderen dat er geen mogelijkheden om een toekomst te kunnen uitbouwen in Griekenland.

Daarnaast dient voor de volledigheid te worden opgemerkt dat u aangeeft dat Griekenland een maffiastad is. Als voorbeelden hiervan vertelt u over een doodgeschoten man en maakt u gewag van diverse steekincidenten (CGVS, p. 16). Hierbij moet worden opgemerkt dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn individuele merites beoordeeld moet worden en dat het louter aanhalen van algemene informatie over gewelddadige incidenten op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Voorts maakt u gewag van een conflict met uw Afghaanse burens Omar, Zadeb en Safiullah. U geeft aan dat zij drugsverslaafden waren en hasjiesj zowel consumeerden als verkochten. U legt uit dat u op een dag de leiding van het opvangcentrum in Thebe hierover informeerde, waarna de politie uw burens arresterde en de narcotica in beslag nam. Voorts werden uw burens berecht en moesten zij zich maandelijks melden. Na hun vrijlating werd u door de mannen bedreigd. U geeft aan dat zij van u een geldbedrag eisten als vergoeding voor de ingenomen waren, anders zouden ze u doden. Daarnaast werd op 11 september 2019 uw kamer in de wooncontainer door de mannen overhoop gehaald, waarna u besloot Griekenland te verlaten (CGVS, pp. 11, 14-17).

Om te beginnen rijzen er geloofwaardigheidsproblemen bij uw bewering dat u problemen had met uw Afghaanse burens. Hoe de mannen wisten dat u hen aangaf bij de directeur, weet u niet. Daarnaast ontkende u tegenover de burens dat u hen zou hebben verraden (CGVS, pp. 15, 16). Daarnaast weet u niet hoeveel uw burens precies van u eisten. U vroeg niet hoeveel u moest betalen om geen schuld te bekennen, ook vonden geen onderhandelingen of gesprekken over afbetalingsplannen plaats of noemden uw burens een verloren hoeveelheid drugs of geld (CGVS, p. 16). Daarnaast weet u ook niet hoeveel drugs er door de politie werd meegenomen tijdens de arrestatie (CGVS, p. 17). Dat uw burens enerzijds van u een geldbedrag eisten als vergoeding, maar dat u geen idee heeft hoeveel zij van u vroegen of hoeveel drugs er in beslag zou zijn genomen door de autoriteiten, leidt ertoe dat u niet aannemelijk maakt dat u daadwerkelijk problemen had met uw Afghaanse burens.

Dat uw burens daarnaast uw kamer opzettelijk overhoop haalden, blijft daarnaast beperkt tot een blote bewering die niet gestoeld is op concrete aanwijzingen. U legt immers uit dat dergelijke zaken – gevechten, kamers overhoop gehaald – gebeuren zodra uw burens onder invloed zijn. Ook merkt u op

dat ze erg ongehoorzaam waren en stelt u dat er in het algemeen gevechten waren tussen Arabieren en Afghanen (CGVS, p. 16). U legt louter speculatief uit dat uw burens na hun arrestatie en vrijlating naar uw kamer trokken en de kamer overhoop haalden (CGVS, p. 12). Betreffende de voorgelegde foto's van de binnen- en buitenkant van een container dient voorts te worden opgemerkt dat, zelfs al betreft het hier werkelijk uw eigen caravan te Thebe, dan nog uit de foto's geen informatie kan worden afgeleid die steun biedt voor uw verklaringen over de omstandigheden van de overhoop gehaalde ruimte. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, stelt u dat wel degelijk over uw kamer gaat en dat u foto's nam als bewijs van vernieling (CGVS, p. 17). Met deze aanvullende verklaring verhoogt u de bewijswaarde van de foto's niet. Daarnaast dient eveneens te worden opgemerkt dat beeldmateriaal in het algemeen in scène kan worden gezet en bijgevolg manipuleerbaar is in tijd en ruimte. De foto's herstellen de geloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband dus geenszins.

Hoe dan ook kan u in dergelijke gevallen de bescherming inroepen van de staat waar u een internationale beschermingsstatus hebben, in casu Griekenland. U diende echter nooit een klacht in bij de Griekse autoriteiten naar aanleiding van de problemen met uw burens. Ook de directeur – die uw klacht direct serieus nam en de politie inlichtte – sprak u na de arrestatie van uw burens niet meer (CGVS, p. 17). Hieruit kan bijgevolg niet afgeleid worden dat de Griekse bescherming ontoereikend zou zijn. Bijgevolg maakt u geen nood aan internationale bescherming in België aannemelijk.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw Afghaans paspoort en taskara geven enkel een indicatie van uw nationaliteit en herkomst. Deze staan hier niet ter discussie. De foto's van documenten van de Griekse migratiedienst wijzen er eens te meer op dat u in Griekenland internationale bescherming geniet. Ook dat wordt niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de bevoegde Minister voor Asiel en Migratie op het feit dat u wel mag worden teruggeleid naar Griekenland, maar niet naar Afghanistan.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48,5, § 4, 48/6, 48/7, 57/6, § 3, eerste lid, 3° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het algemeen beginsel van voorzichtigheid en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij voert vooreerst aan dat artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, de mogelijkheid biedt om een verzoek om internationale bescherming onontvankelijk te verklaren indien de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, doch dat dit evenwel geen verplichting behelst. De verzoekende partij meent aldus dat de commissaris-generaal, van zodra hij gebruik maakt van deze mogelijkheid in de wet, deze moet *“uitoefenen binnen de perken van de redelijkheid, op correcte wijze uitleggen waarom men de mening is toegedaan dat men geen internationale bescherming aan de verzoekende partij dient te verlenen en de redenen uiteenzetten waarom er werd geopteerd om het verzoek van de asielaanvrager te verwerpen”*. De verzoekende partij meent echter dat *in casu* haar situatie niet het voorwerp is geweest van een dergelijke individuele beoordeling door de commissaris-generaal, omdat hij de situatie niet voldoende analyseert om tot een redelijke beslissing te komen.

De verzoekende partij herhaalt haar persoonlijk wedervaren in Griekenland. Zo stelt zij dat zij in Griekenland in mensonterende omstandigheden diende te overleven. Ze stipt aan dat ze in Griekenland gedurende zes maanden in het vluchtelingenkamp Moria te Lesbos heeft verbleven, waar de omstandigheden erbarmelijk zijn. Vervolgens moest ze naar Thebe gaan, alwaar ze een jaar en vier maanden verbleef. Ze stelt dat ze in haar eigenonderhoud moest voorzien met 150 roepies per maand. Verder stelt ze geen steun te hebben gekregen van de Griekse autoriteiten. Tevens poneert ze dat ze niet over de mogelijkheid beschikte om te studeren of naar school te gaan. Zij concludeert dat het aldus duidelijk is dat zij zich niet kon beroepen op afdoende steun vanwege de Griekse autoriteiten en zij onvoldoende materiële steun verkreeg teneinde op een menswaardige manier te kunnen overleven in de penibele socio-economische situatie in Griekenland. Onder verwijzing van landeninformatie en rechtspraak, kaart de verzoekende partij vervolgens de moeilijke levensomstandigheden in Griekenland aan.

De verzoekende partij meent verder dat haar internationale bescherming dient te worden toegekend omwille van de situatie in Afghanistan, het land waarvan zij de nationaliteit heeft.

In hoofdorde vraagt de verzoekende partij erkend te worden als vluchteling omdat zij van oordeel is dat de commissaris-generaal meerdere elementen van haar relaas niet heeft onderzocht door zich te beroepen op een erkenning van de vluchtelingenstatus in Griekenland, zonder onderzoek te voeren naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, hetgeen volgens de verzoekende partij *“essentieel”* is om haar vrees in geval van een terugkeer op een concrete manier te kunnen evalueren.

In ondergeschikte orde vraagt de verzoekende partij de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus omdat zij meent dat zij een reëel risico loopt op onmenselijke en vernederende behandeling in geval van een terugkeer naar Griekenland. De verzoekende partij stelt dat zij zich niet kan beroepen op nationale beschermingsmogelijkheden. Zo stelt zij bij een terugkeer naar Griekenland te zullen worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

In *“uiterst”* ondergeschikte orde vraagt de verzoekende partij de bestreden beslissing te vernietigen. Zij meent dat haar relaas duidelijk eenzijdig geanalyseerd is: de commissaris-generaal heeft zich op de erkenning van de status van vluchteling in Griekenland gebaseerd zonder onderzoek te doen naar *“de implicaties van deze status”*. Er werd onvoldoende aandacht besteed aan bepaalde elementen die de mogelijkheid op een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen staven. De commissaris-generaal schendt volgens haar immers de motiveringsplicht, alsook het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, redelijkheid en zorgvuldigheid door *“te oordelen dat verzoekende partij naar Griekenland kan terugkeren vanwege de internationale bescherming die aldaar aan haar werd verleend, zonder de*

risico's op onmenselijke en vernederende behandeling in hoofde van verzoekende partij in geval van terugkeer te hebben onderzocht, terwijl er geen twijfel bestaat over het feit dat verzoekende partij zich op straat en zonder middelen zal bevinden bij een eventuele terugkeer naar Griekenland". Gelet op voorgaande overwegingen en objectieve bronnen die de systematische tekortkomingen op elk niveau in het Griekse systeem aantonen, acht de verzoekende partij het noodzakelijk om haar situatie opnieuw te evalueren.

Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren wanneer de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet stelt nog het volgende:

"Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming "niet-inoverwegingname" te vervangen door "niet-ontvankelijkheid" van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonbaar dat hij niet kan rekenen op die bescherming." (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoekende partij geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat zij reeds in een ander land internationale bescherming geniet.

Zoals blijkt uit de voorbereidende werken, vormt artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet de omzetting van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/32/EU). De Europese wetgever heeft, in artikel 33, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU, geduid dat indien een lidstaat oordeelt dat een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk is deze lidstaat niet verplicht is om te onderzoeken of de verzoekende partij in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig de bepalingen van de richtlijn 2011/95/EU.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft zich in een arrest van 19 maart 2019, in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 uitgesproken over de precieze draagwijdte van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU. Het Hof oordeelde als volgt:

"Artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32 moet aldus worden uitgelegd dat het zich niet ertegen verzet dat een lidstaat krachtens de door die bepaling verleende bevoegdheid een verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus niet-ontvankelijk verklaart omdat aan de verzoeker in een andere lidstaat subsidiaire bescherming is verleend, wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van die verzoeker als persoon die subsidiaire bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. De omstandigheid dat personen die een dergelijke subsidiaire bescherming genieten, in die lidstaat geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van die lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een dergelijk risico, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat de verzoeker vanwege zijn bijzondere

kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.”

De verwerende partij is, gelet op het voorgaande, niet gehouden om een aanvraag om internationale bescherming ten gronde te onderzoeken indien vaststaat dat aan de vreemdeling die dit verzoek indient reeds een dergelijke beschermingsstatus werd toegekend in een andere lidstaat van de Europese Unie, er niet kan worden besloten dat de geboden bescherming niet effectief is en niet blijkt dat de betrokken vreemdeling in die lidstaat wordt blootgesteld aan een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten of artikel 3 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus geniet in Griekenland (adm. doss., map landeninformatie, Eurodac Search Result; verklaring DVZ 2 oktober 2019, rubriek 22; notities persoonlijk onderhoud 6 november 2019, p.4).

De verzoekende partij betwist dit niet in haar verzoekschrift, noch blijkt dat de verzoekende partij thans niet langer de subsidiaire beschermingsstatus in Griekenland zou genieten.

In de bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij immers niet-ontvankelijk verklaard omdat (i) zij geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland, en (ii) haar basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en haar levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aannemelijk gemaakt.

De Raad dient verder te benadrukken dat in het licht van het EU-acquis, gelet op het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals gezien het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, een vermoeden geldt dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat de verzoekende partij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat de verzoekende partij er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de status van de verzoekende partij een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van de verzoekende partij er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

De verzoekende partij kan uiteraard aantonen dat het voormeld vermoeden niet speelt.

In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, komt het aan de verzoekende partij toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU lidstaat werd verleend, *in casu* Griekenland, te weerleggen. Dit kan de verzoekende partij slechts, door concreet aan te tonen dat de door Griekenland geboden bescherming, niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor de terugkeer van de verzoekende partij naar Griekenland tot gevolg heeft dat zij vanwege haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer de verzoekende partij niet in staat is om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte en hen in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 90 e.v.).

Bovendien dient te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg of huisvesting in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulke informatie volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van de verzoekende partij in Griekenland van wezenlijk belang is bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die hen in Griekenland werd verleend, te weerleggen.

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift op een vage en algemene wijze dat zij zich niet kon beroepen op afdoende steun vanwege de Griekse autoriteiten en aldus onvoldoende materiële steun verkreeg teneinde op een menswaardige manier te kunnen overleven in de penibele socio-economische situatie in Griekenland. Zo benadrukt zij dat het voor een persoon met beperkte financiële middelen onmogelijk is om afdoende huisvesting te vinden en dat erkende vluchtelingen vrijwel uitgesloten zijn van sociale uitkeringen.

Vooreerst blijkt uit de persoonlijke verklaringen van de verzoekende partij dat zij nooit de intentie had om in Griekenland te blijven. Zoals blijkt uit de bestreden beslissing, verklaarde de verzoekende partij dat zij vanaf haar aankomst in Griekenland, dit land meteen wou verlaten en dat zij niet zinnens was om er een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Zij ondernam geen enkele poging om zich te integreren, noch probeerde ze organisaties op te sporen waarbij ze terecht kon voor hulp.

Het loutere feit dat de verzoekende partij in vluchtelingenkampen heeft verbleven in erbarmelijke omstandigheden, kan niet als een onmenselijke of vernederende behandeling aanzien worden, noch volstaat dit om te besluiten dat de verzoekende partij geen toegang had tot huisvesting, werk of tot onderwijs. Uit haar verklaringen blijkt, zoals de commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing, dat de verzoekende partij verklaarde dat ze in Thebe over een kamer in een container beschikte en dit tot op het ogenblik tot ze zelf het initiatief nam om Griekenland te verlaten. Ze beschikte

aldus wel degelijk over huisvesting. Ze deelde er een container bestaande uit twee kamers en een salon met kookgelegenheid. Ze ontving 150 roepies en hiermee kon ze eten kopen. Ze verklaarde dat ze altijd eten maakten. Terecht merkt de commissaris-generaal op dat de verzoekende partij weinig inspanningen leverde om zelf huisvesting te vinden. Buiten de vraag aan haar sociaal assistent om een huis voor haar te vinden, richtte zij zich niet tot andere organisaties of instellingen om een huis te vinden. Zij beperkt zich ertoe te stellen dat ze de huurprijzen niet kan betalen en dat de gemeente enkel bijstand verleent als er een huis gevonden is. In deze kan worden verwacht dat de verzoekende partij zelfstandig op zoek zou gaan naar een woning in Griekenland. Uit haar verklaringen kan niet blijken dat zij hier de nodige inspanningen voor heeft gedaan. Het is heel duidelijk dat zij niet de intentie had om een duurzaam leven op te bouwen in Griekenland.

Uit het AIDA rapport dat de verzoekende partij ook aanhaalt blijkt dat vreemdelingen aan wie de beschermingsstatus werd toegekend, dezelfde rechten genieten als Griekse burgers op het vlak van sociale bijstand. De vaststelling dat er tal van administratieve hinderpalen moeten overwonnen worden om effectief steun te verkrijgen, dat er nog bepaalde tekortkomingen zijn op het terrein om vlot bepaalde voordelen te kunnen genieten en dat het aantal opvangplaatsen voor daklozen beperkt is, leidt niet automatisch tot de conclusie dat het voor de verzoekende partij niet mogelijk zal zijn om onderdak of steun te verkrijgen bij haar terugkeer. Het feit dat de overheid niet steeds onmiddellijk woningen en financiële middelen kan toekennen aan vreemdelingen die het land verlieten en vervolgens terugkeren houdt niet in dat deze vreemdelingen vervolgens niet worden geholpen en dat zij zelf niet tijdelijk in hun levensbehoeften kunnen voorzien.

Wat betreft de toegang tot werk, gaf de verzoekende partij aan dat ze wel werk zocht en ook vond maar dat ze de job niet aanvaardde omdat het salaris niet goed was. Zo gaf ze aan dat het salaris 350 was. Verder stelde verzoekende partij dat er in Griekenland geen interim- of arbeidsbureaus zijn. Echter blijkt uit de informatie die de commissaris-generaal toevoegde aan het administratieve dossier dat deze laatste bewering niet strookt met de reële situatie in Griekenland. De commissaris-generaal heeft op een niet onredelijke wijze vastgesteld dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij geen toegang had tot de Griekse arbeidsmarkt.

In verband met de toegang tot onderwijs blijkt dat de verzoekende partij vooreerst verklaarde dat zij als minderjarige toegang had tot Engelse lessen. Ze verklaarde dat er voor volwassenen geen scholen zijn. Dit strookt niet met de werkelijkheid. Hierop gewezen erkend ze dat er wel scholen zijn voor volwassenen, maar stipt ze aan dat ze het inschrijvingsgeld niet kon betalen. Wanneer haar gewezen wordt op gratis onderwijs stelt ze dat ze vervoerskosten niet kan betalen. Evenwel blijkt uit haar verklaringen dat ze zich wel naar Athene kon verplaatsen om een vriend te bezoeken. Uit haar verklaringen kan alleen maar afgeleid worden dat zij weinig inspanningen leverde om betaalbare of bereikbare taallessen te vinden. Hieruit kan niet afgeleid worden dat de verzoekende partij van toegang tot de taallessen verstoken bleef.

Wat betreft het conflict met haar Afghaanse bureaus wijst de commissaris-generaal erop dat haar relaas weinig geloofwaardig is. De verzoekende partij laat de motieven van de bestreden beslissing geheel ongemoeid. Door niet in te gaan op de concrete motieven van de bestreden beslissing, lijkt zij zich neer te leggen bij de gedane vaststelling. Uit de vage verklaringen die de verzoekende partij hieromtrent heeft afgelegd, kan de Raad enkel maar vaststellen dat de verzoekende partij haar problemen inderdaad niet aannemelijk heeft gemaakt.

De loutere verwijzing naar algemene rapporten die gewag maken van racisme en haatmisdrijven, laten evenmin toe te oordelen dat de Griekse overheden niet in staat zijn om een effectieve bescherming te bieden aan vreemdelingen die een internationale beschermingsstatus genieten. Overigens blijkt ook uit het AIDA rapport dat de verzoekende partij citeert dat de politie en het openbaar ministerie in Griekenland optreden tegen racistische acties. De algemene informatie die de verzoekende partij bijbrengt kan de Raad er niet toe brengen te oordelen een meerderheid van de Griekse bevolking racistisch optreedt en dat vreemdelingen niet veilig zijn in dat land of geen bescherming genieten.

De algemene rapporten waarnaar de verzoekende partij verwijst doen geen afbreuk aan de eigen verklaringen van de verzoekende partij. In casu blijkt heel duidelijk dat de verzoekende partij nooit de intentie heeft gehad om in Griekenland te blijven.

De verzoekende partij kan derhalve niet in alle redelijkheid stellen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes

om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Zij maakt immers op geen enkele wijze aannemelijk dat zij bij een terugkeer naar Griekenland, niet over huisvesting zal kunnen beschikken. De verzoekende partij toont niet concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien heeft de verzoekende partij evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat zij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade.

De verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad en een arrest van het Duitse Grondwettelijk Hof is bovendien niet dienstig bij gebrek aan precedenterwerking. Daarbij kan nog worden opgemerkt dat de uitspraak van het Duitse Grondwettelijk Hof dateert van bijna twee jaar geleden en rekening hield met de op dat ogenblik bestaande toestand. De Raad wijst er bovendien op dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn individuele merites dient te worden beoordeeld.

De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen, is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat de verzoekende partij *in concreto* aantoont dat zij in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitevinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat de verzoekende partij de kans kreeg om haar vluchtmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en haar beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

De verzoekende partij gaat in het verzoekschrift nog in op haar vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in haar land van herkomst en meent dan ook dat haar de vluchtelingenstatus dient te worden verleend of minstens de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad benadrukt te dezen dat uit de verklaringen van de verzoekende partij en de gegevens in het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in Griekenland subsidiaire bescherming geniet.

Voorts blijkt uit het voorgaande dat de verzoekende partij geen elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland. In de bestreden beslissing wordt in dit verband nog terecht vastgesteld als volgt: *“Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Afghanistan.”*

Gezien het voorgaande kan de verzoekende partij niet worden gevolgd in haar betoog dat de verwerende partij door te besluiten dat haar in België ingediende verzoek om internationale

bescherming onontvankelijk is, artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève, de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet of artikel 3 van het EVRM heeft geschonden.

Uit wat voorafgaat is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande.

Wat betreft de aangevoerde schendingen van de artikelen 48, 48/2, 48/5, § 4, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, laat zij na uiteen te zetten waaruit deze schendingen zouden kunnen worden afgeleid. Dit onderdeel van het middel is niet ontvankelijk.

Het door de verzoekende partij aangevoerde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU